

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cienădiei 3.

Se prenumără și la poste și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Tempora.

* Nu e demult, ne aducem aminte cu toții, când tinerimea din Budapesta, generoasă din fire și cuprinsă de un nobil avânt, a trimis pe cei mai aleși din mijlocul ei în deputațiune pe câmpul de războiu din Bulgaria, ca să-i ducă lui Abdul Kerim-Pașa o sabie de onoare și multe urări călduroase din capitala regatului ungar.

În curând apoi Abdul Kerim-Pașa, ajungând să nu mai fie socotit vrednic de grația Padișachului, a fost revocat cu sabie cu tot.

Tot pe acel timp aici în Ardeal, prin frumoasele văi ale munților sâcuișci, se adunau arme și se conscriau voinici pentru organizarea unei legiuni sprintene, care printr-o manevră neașteptată și îndrăznească se risipească oștirea română, să ridice în fruntea afacerilor publice pe Lascăr Catargiu, atunci patriotic șef al celei mai patriotice opozițiuni, și astfel să facă preste puțină alianță României cu Rusia strimtorată de Osman-Pașa.

În curând apoi Curcanii au trecut Dunărea, au sosit la Plevna, au luat Grivița și, luptând alături cu oștirile Țarului, l-au ținut pe Osman-Pașa în loc până la sosirea gardelor împărătesci.

Cățiva ani în urmă isbucnind un conflict între Serbia și Bulgaria, publicul patriotic din Ungaria îl pune pe regele Milan deopotrivă cu Osman-Pașa și-i trimetea cele mai călduroase urări, când a pornit războiul contra Bulgariei.

În curând apoi regele Milan a fost bătut și silit să se retragă spre Belgrad din fața Bulgarilor victorioși.

Eroul dela Slivnița, principele Alexandru, atunci foarte urgisit, a avut și el mulțumirea de a fi mult laudat și mult iubit în capitala regatului ungar, numai însă în ajunul plecării sale din Bulgaria.

Sunt puține aceste experiențe, dar destul de concludente, pentru-ca ori-și-ce om mai chibzuit să primească din ele convingerea, că concetățenii nostri maghiari sunt cam pripiti în acordarea simpatțiilor lor, și suntem convingiți, că bărbații în adevăr vrednici, care constituiesc cel mai nou guvern al României, nu sunt deloc încântați de căldura, cu care a fost primită la Budapesta scirea despre întoarcerea lor în fruntea afacerilor publice ale României.

Ei nu merită în adevăr laudele ce li-se fac la Budapesta.

E fără îndoială în interesul monarhiei noastre, ca dinșii ori alți oameni ca dinșii să conducă statul român. Dar' atât numai nu e destul: ei trebuie să mai fie, ca guvern, și tari, pentru-ca să-și poată face binele, pe care în adevăr îl voesc. Ei au mai condus afacerile publice ale României, și cu toată buna lor voință, cu toată superioritatea lor culturală și intelectuală, n-au putut nici măcar să împedecă pe alții de a face rău, decum să fi isbitut a face binele, pe care îl intenționau. — Căci erau prea slabi.

În România numai partidele tari prin organizarea lor și prin popularitatea bărbaților, de care sunt conduse, pot să-și permită luxul, de a susține independența statului român față cu ori-și-cine; cele slabe, fie ele în opozițiune, fie în fruntea afacerilor, sunt împinse de slăbiciunea să profite de propaganda rusească, pe care o admit în opozițiune ca mijloc de a slăbi pozițiunea guvernului și nu pot să o combată cu hotărârea cuvenită, când sunt la guvern.

De aceea numai Rusia, care nu vrea ca statul român să se consolideze, e interesantă, ca în România guvernele să fie slabe și să se schimbe mereu.

Nimic însă nu poate să slăbească în România pozițiunea guvernului față cu țara mai mult ca laudele ce li-se fac ministrilor români la Budapesta. Cei mai iubiți dintre oamenii de stat ai României perd încetul cu încetul încrederea concetățenilor sei, dacă agenților rusești li-se dă prea adeseori puțină de a le ține Românilor: Eată cum Maghiarii se bucură, că acești oameni îi guvernează!

Săvîrșim deci un act patriotic, dacă le dăm compatrioților nostri maghiari: Să ne bucurăm din toată inima, dar' să ne bucurăm în tăcere și fără de ostentațiune, căci cu cât mai șgomotoasă, cu atât mai scurtă are să ne fie bucuria.

Timpurile se schimbă și nu putem să scim, dacă nu cumva mâne ori poimâne oamenii, pe care îi laudăm astăzi, se vor ivi alături cu alții, pe care îi supără laudele aceste și pe care n'am pute să-i laudăm și unii și alții.

Interesul patriei noastre comune e, ca România să aibă un guvern tare, căci numai așa se va ține seamă de dorințele ei: să ne mulțumim, că s'a făcut un pas înainte spre realizarea acestui scop.

Vom vedea apoi, care e timpul ce urmează.

Un incident. Cănd observațiunile făcute de colegii nostri dela „Românul” asupra scrisorii dlui V. Babeș, mulți dintre cetătorii nostri vor fi primit, poate, și ei impresiunea, că partidul național-român se află într-o stare de desorganizare.

Adevărul este, că tocmai astăzi tendințele de închiogare se manifestă în sinul acestui partid mai stăruitor ca ori-și-când.

Scirile, pe care ni-le împărtășesc colegii nostri din București, le-am primit și noi tot dela Arad, unde oamăii sunt, precum se vede, mai bine ca noi informați despre cele ce se petrec aici la Sibiu. Am creșut însă, că e cu toate acestea o cestiune de discrețiune să nu punem în discuțiune publică nisece afaceri, care nu sunt încă de domeniul publicității și despre care noi nu suntem autorizați a vorbi. Ne mărginim deci și de astădată a arăta, care e importanța, pe care li o dăm noi acelor sciri.

Am aflat și noi, și poate să fie adevărat, că Preasfinția Sa părintele episcop al Aradului face toate opintirile, ca banca „Victoria” din Arad să ajungă sub conducerea unor oameni mai agreeți ca cei-ce o conduc azi de guvernul din Budapesta. Admițând însă, că este adevărat aceasta și că părintele episcop va și isbitut, succesul părintelui episcop va pute să slăbească pe partidul național, lipsindu-l de un mijloc de înfrîurire, dar' va înfrîuri ce atât mai virtos în Români simțământul, că trebuie să ne strîngem cât mai tare rîndurile.

Admitem și noi și este adevărat, că între noi, redacțiunea „Tribunei”, și aceia dintre membrii comitetului de direcțiune al „Institutului Tipografic”, pe care îi numesc colegii nostri dela „Românul”, s'au ivit oarecare neînțelegeri, ale cărora consecuențe vor ieși, când se va veni, la iveală. Nu scim însă și nici nu credem, ca în dosul acestor neînțelegeri ivite din cauza unor cestiuni de procedere să fie și vre-o deosebire în ceea-ce privesc principiile politice și suntem pe deplin încredințați, că relațiunile dintre deosebitele grupe ale partidului național nu se vor schimba deloc. În tot cazul noi, care rămănem tot cei-ce am fost, nu putem admite, că alții, pentru care avem cea mai deosebită stimă, nu rămân și ei tot ceea-ce au fost.

Poate deci să fie adevărat, ceea-ce am aflat și noi, că părintele episcop al Aradului a făcut o vizită la Căpalnaș; noi însă nu credem, că visita aceasta stă în vre-o legătură fie cu proiectele Preasfinției Sale în ceea-ce privesc banca „Victoria”, fie cu planurile acelora, „care combat pe toate căile și cu toate mijloacele” pe cei-ce susțin „Tribuna”.

Nu e aji, precum scim noi, vorba ca cineva să iese din partidul național-român, ci ca să intre în el și unii dintre aceia, care în timpul celor din urmă câțiva ani n'au prea ținut să fie socotiți drept membri ai lui.

Punând deci cestiunea așa, cum o pun colegii nostri dela „Românul”, îi fac un bun serviciu cauzei, pe care o susținem și noi.

Pledăm și noi, întocmai ca dl V. Babeș, pentru unirea, concilierea, închiogarea și consolidarea luptătorilor”. Întrebară e numai: cine are și cine nu are să fie socotit între „luptători”?

Dreptul de a-și câștiga prin o luptă desinteresată încrederea și iubirea generală îl are ori-și-cine; între „luptători” însă noi nu putem să socotim decât pe acela, care, luptând ca domnul V. Babeș și ca noi, a dovedit că vrea și scie să lupte și ne ofere destulă garanție, că nici nu ne va împedea în lucrare, nici nu se va lăpăda de noi, când lumea ni-ar fi mai dragă, nici nu ne va lipsi de încrederea poporului. Noi nu putem împărți cu ori-și-cine pușinul capital de încredere publică, pe care l'am câștigat cu multă osteneală și mai multă jertfă; noi nu ne simțim destul de tari, ca să ne încumetăm a ne prezenta în fața fraților nostri alături cu de aceea, care n'au ținut destul să fie bine veduți la Români: dacă alții se vor fi simțind mai tari și mai bine asigurați contra ori-și-cărei surprinderi, n'au decât să facă o încercare, căci noi, care nimic nu am perde, n'am avea cuvinte de a le face greutăți și cu atât mai virtos ne-am bucura, dacă mâne ori poimâne ni-ar fi dată puțină de a-i socoti între „luptători” și pe aceia, de care aji prudența politică ne îndeamnă să ne ferim.

Dar' colegii nostri din București au dreptate: e în interesul cauzei, „ca situațiunea să se sedesineze”, ca Româniea cea multă să scie — cinece vrea, care cum vrea să o cârmuească.

Lucrul de căpetenie este să nu voim a dovedi, că unii fără de alții nu putem nimic, când adevărul e numai, că toți împreună putem mai mult, dacă suntem cu toți de bună credință.

Programul viitorului.

II.

(I. M.) Ca ori-și-care popor, — să ne folosim de termenul acesta, — încetățenit în Europa, poporul maghiar, ca cel mai târziu așezat pe pusteale vechi Panonii, nici nu este mirare, dacă și târziu vine să realizeze ceea-ce alte popoare demult au realizat în alte condițiuni și sub alte împrejurări. Lucru mai presus de ori-ce îndoială istorice constatate este, că națiunile nu se mai pot forma astăzi. Nu mai au seamă în Europa, unde conștiința națională a fiecărui popor și-a ajuns aproape maximul de desvoltare.

Un singur pas mai rămâne de a se face în Europa, care are să se îndeplinească după un mare războiu. Cele trei ginți au să stee față în față. Ginta latină, germană și slavă își au viitorul în Europa. Nu dreptul unui popor

singuratec are să fie atacat în viitorul depărtat, ci dreptul unei ginți.

Aceasta trebuie să o vedem și să o scim, că așa are să fie. Și după-cum noi, care calculăm cu factori pozitivi, o scim aceasta, chiar așa de bine o sciu și Maghiarii. Și că o sciu, despre asta nu mai încapă nici o îndoială.

Faptul se explică el prin el. Națiunea maghiară, care de facto este astăzi în formațiune, își dă toată silința, ca viitorul să o afle pregătită. Statele celor trei mari ginți europene sînt necondiționat avise, ca să țină cont de poporul maghiar și de hotarele patriei sale, cam așa raționează cercurile politice maghiare fără deosebire de colorit politic...

Patria maghiară, care are să existe în toate timpurile și să iese fericită în ori-și-care combinare politică, numai așa va pute fi considerată, dacă în actualul stat politic maghiar toate naționalitățile vor fi desbrăcate de cultura lor națională și de orice drept politic, care ar contrădice aspirațiunilor politice ale poporului maghiar. Numai pe această cale poate să afle viitorul pregătit pe poporul maghiar pentru ideile înaintate ale spiritului timpului, când are să fie o nouă consolidare a statelor și popoarelor europene.

Nu trebuie dar' să ne mirăm nici-decât, dacă actuala generațiune maghiară, cu bătrâni, cu tineri, se nisuesce să introducă spiritul național maghiar în toate așezămintele culturale din Ungaria. Pentru-că Maghiarii ved bine, că națiunea maghiară, în forma după-cum este risipită pe pământul Ungariei, nu are și nici nu poate avea viitor. Ba este ajunsă până acolo, încât cu multă ușurătate poate să dispară, contopindu-se în sinul unei sau altei naționalități aflătoare pe pământul Ungariei.

Ei bine, o națiune, care dispune de toată puterea publică și de toate mijloacele datătoare de viață pentru conservarea ei, să fie atât de slabă, încât să se desconsidere pe sine? Nu, aceasta nu se poate. Și că nu se poate, asta ni-o arată până la evidență poporul maghiar.

Acest popor, care *urbi et orbi* pe timpul absolutismului nemțesc umplea Europa cu lamentările sale, astăzi desconsideră cu totul acele frumoase cuvinte de „libertate, egalitate și frățietate”. Sau dacă nu voescă a le aplica și față cu noi naționalități ne-maghiare, atunci trebuie să ținem, că libertatea, egalitatea și frăție-

FOIȚA „TRIBUNEI”

Pesimismul în poeziile lui Mihail Eminescu.

De Vasile Goldis.

În mersul șerpuitor și plin de îndoeli al vieții românești, moartea lui Mihail Eminescu fu ca o stâncă aruncată în valuri. În gîrul ei se concentră pe un moment întreagă eugetarea neamului românesc. Dar' cercurile apei se liniștiră și valurile lărmuitoare trec ear' neturburate spre marea misterioasă a vecinicii: stâncă stă neclintită și pustie în mijlocul lor. Întrucât ea, activitatea lui Mihail Eminescu va da direcțiune curgerii unor valuri ale acelui rîu ce se numescă viața românească, o va spune istoria timpurilor viitoare. Astăzi ea ni-se înfățișază ca o visterie a frumseților limbii noastre naționale și nutrim credința, că încă un lung șir de ani memoria lui Eminescu va fi mereu premenită prin scoaterea la față luminii a multelor comori ce zac ascunse în dulcea armonie a versurilor sale. Ca regele frumoasei poezii „Egipetului” pe malul Nilului sfînt, astfel Eminescu în viața literară română:

„Iese'n noapte . . . și-a lui umbră lung întins se desfășoară
„Pe-ale Nilului lungi valuri. Astfel pe-unde de popoare
„Umbra gândurilor regii se aruncă 'ntunecat”.

(Poesii Ed. II. Egipetului p. 75)

Sîntem departe de înțelegerea perfectă a însemnătății poetului Eminescu și mult timp vor dura cercetările literare, până când acest geniu va fi pe deplin înțeles și efectul lui se va pretace într-o comoară conșcie a vieții noastre naționale.

Voesc a contribui după puteri la această înțelegere: eată motivul și izerelor următoare:

Poesia, ca ori-ce ram al literaturii are două elemente constitutive: forma și fondul. În literatură limba este cel mai puternic mijloc întru ajungerea acopului, special în poezie frumsețile limbii își află aplicarea lor în toată extinderea, în ea aceste frumseși se îmbogățesc prin combinațiile nouă ale genilor poetice.

În acest înțeles cu drept cuvînt se poate afirma despre poeziile lui M. Eminescu, că „sub al lor farmec limba română pare a primi o nouă viață”. Ea va forma obiectul de cercetare al filologilor și așteptăm o îmbogățire însemnată a frumseților limbii noastre prin cunoașterea exactă a comorilor în această materie din cartea poezilor lui Eminescu.

Prelungă toate aceste însă la ori-ce lucrare literară fondul este de cel mai mare interes. Valoarea acestuia este determinată prin ideile ce-l constituiesc. Toți oamenii pricepători, cea mai mare parte a inteligenței și mai virtos întreaga tinerime română e adînc mișcată de efectul poezilor lui Eminescu. Care sînt cauzele acestui efect? O mare parte a lor

*) Titu Maiorescu în prefața poezilor lui M. Eminescu.

își va afla izvorul în limba poezilor și în puterea poetului de a exprima idea atât de clar, de par-că o vedem intrupată înaintea ochilor nostri. O altă parte a cauzelor efectului urieș însă o vom afla-o fără îndoială în cugetările, care au pătruns mintea poetului și l-au silit să le dea trup și ființă.

„Ca și flori în poarta vieții,
Bat la porțile gândirii,
Toate cer intrare 'n lume,
Cer vestimintele vorbirii.

Ah! atunci ce 'și-se pare,
Că pe cap îți cade cerul.
Unde vei găsi cuvîntul
Ce exprimă adevărul?

(Criticii mei p. 301.)

El le-a îmbrăcat pe toate în cele mai frumoase vestimente ale vorbirii și a găsit, că nici unul dintre Români, cuvîntul ce exprimă adevărul.

Idilele ori-cărui om sînt determinate parte prin individualitatea lui proprie, parte prin al pîngeniș fin al gândirilor comune, care într-o epocă dată se numescă spiritul timpului. Individualitatea însăși răsare din întemplantarea și mult tainica compunere a momentelor naturale la însăși nascerea și apoi din împrejurările personale ale individului. Momentul cel dintîiu al dispozițiunii înăscute e greu de explicat și formează încă obiect de controversă aprig discutată între pionierii științei fiziologice. În cazul nostru, fără a cerceta cauzele, el ni-se înfățișază ca un dar deosebit al naturii, pe

care poetul Eminescu l'a prefăcut în tezaur național al Românilor. Momentul împrejurărilor personale îl explică biografia individului. Nu avem o completă și perfectă descriere a vieții lui M. Eminescu și eventualele noastre afirmări în obiectul din cestiune, care și-ar pute afla explicarea cea mai naturală în amintirile împrejurărilor personale, se vor basa mai mult pe convingerea noastră, că poeziile lui Eminescu oglindesc adevăratele lui impresiuni, întregul seu suflet, căci genii adevărați nu pot afeca. În așteptarea completă a activității și firii poetului M. Eminescu, momentul dispozițiunii înăscute va forma un prea interesant capitol de știință biologică, eară cel al împrejurărilor personale va trebui să cuprindă descrierea detaliată și perfectă a vieții poetului și discutarea tuturor elementelor ce au avut influență directivă asupra ei: în cadrul cercetărilor noastre însă cel dintîiu îl privim ca un imperativ dat, cel din urmă îl vom afla în poeziile despre care vorbim.

Individualitatea fiecărui om însă stă în strînsă legătură cu cea țesătură de idei, care laolaltă caracterizează timpul, în care se scurge viața individului. Sîntem solavii convențiunilor sociale și felul de a gândi al timpului, în care trăim, ni-se imprimază și de ei, oară de oară, astfel încât un alt chip al existenței omenești în gândirea de toate zilele ne pare imposibil. Acest fel deosebit de a privi lumea trăiesc în noi, am pute ține inconșci în acel înțeles, că nu ne putem da seamă la tot momentul, pentru-ce credem că așa este ceva și

nu altfel? Unii dintre noi, înzestrați dela natura cu o impresionabilitate mai ageră și cu talentul de a vedea mai adînc între itele, prin care curg firele vieții noastre, devin conșcii de acele idei, care dominează asupra timpului nostru, le reflectează în oglinda genului lor și noi cu bucurie sau cu tristețe ne recunoașcem. Alții, siliți de o interesantă împreunare a dispozițiunii înăscute și a împrejurărilor personale, trăiesc viața timpurilor trecute, și eară alții, harnicii în a deosebi fructul de germine, ved simburii vieții viitoare și ca nisece profeți prevăd viața de apoi a omenirii. Dacă acestia sînt poeți, cei dintîiu pot deștepta adeseori un interes mai viu la contemporani, căci omul pururea privesc cu un fel de drag înăpoi și îi place a-și scîlda gîndul în lacul liniștit al întemplantărilor trecute, — cei cu prezentul însă au totdeauna efectul cel mai mare, căci gîndurile lor sînt ale noastre, în ei ne recunoașcem pe noi înșine, îi înțelegem pe deplin. Cei din urmă însă, profeții viitorului, de regulă sînt neînțeleși și pentru aceea nu pot avea efectul cuvenit. Gloria lor se nase mai târziu, când din germinale observat de ei a răsărit pomul și a adus fructele sale. Din mersul de tot lin al istoriei omenești se explică durabilitatea influenței lor. Această expunere a diferenței între individualitate și ceea-ce numim spiritul timpului ne explică deja din capul locului însemnătatea adevărată a poetului Eminescu. Împrejurarea, că poeziile lui avură numai decât un efect uriaș, ne dă să înțelegem, că el este oglinda timpului, în care trăim.

tatea au avut înțeles numai pentru Maghiari. Și dacă Maghiarii numai ei s'au înțeles, atunci noi nu mai avem lipsă să trăim din grația acestui popor. Trăiesc în libertate; trăiesc în frățietate, noi vom pretinde egalitatea cetățenească. Și cât timp conștiința noastră națională ne dictează egalitatea de drepturi, națiunea maghiară apare cu totul prea mică și prea neputincioasă nu numai în concertul puterilor europene, dar' chiar pe pământul acestei patrii.

Pentru noi este în cele din urmă indiferent, dacă voese Maghiarii să susțină programul viitorului lor în fața Europei, sau voiese a ni-l împune ca necondiționat nouă nemaghiarilor din acest stat, voină prin aceasta a ne storcea dragostea cu de-a sila. Noi, după-cum totdeauna, așa și acum, nu respingem dragostea maghiară, dar' respingem laurul vesejit al acestei dragosti, deoarece ce nu mai putem aștepta astăzi nici cea mai mică bunăvoință dela poporul maghiar. Neașteptând noi, nu au să pretindă nici ei dragostea noastră. Pe această cale deci avem să fim unii față cu alții.

În programul viitorului, pus la ordinea zilei din partea dlui Beksics, se cuprind atari pretențiuni, preste care nu poate trece nici politicul, dar' nici literatul maghiar. Fiecare dintre bărbații maghiari cu ceva reputație literară sau politică trebuie necondiționat să se angajeze la conlucrarea realizării acestui program. Spre acest scop guvernul țerii, care în cele din urmă este *specifica* expresiune a poporului maghiar, are chemarea a da mână de ajutor nu numai persoanei dlui Beksics, ci ideii și susținătorilor acestei idei. Așa pretinde opinia noastră șovinistică maghiară...!!

Ce ne rămâne nouă naționalităților ca să facem după punerea în praxă a acestui program maghiar?

Singur două lucruri putem face; singur în două direcțiuni putem lucra. Sau că vom accepta programul dlui Beksics și ca oameni inteligenți vom deveni cu trup și suflet „fii ai națiunii maghiare”, și în atare caz vom călca cu voință și știință noastră trecutul neamului nostru, sau respingând cu toată hotărârea acest program, vom da piept cu orice idee de maghiarizare și pe această cale vom susține lupta până atunci, până când vom fi suferiți pe pământul acestei patrii. Ear' din acel moment, în care viețua va fi numai chin pentru noi, — constrinși de împregiurările politice, — vom face ceea-ce a făcut Dragoș sau Radu-Negru. Și nu ne îndoiim, că tot asemenea vor face și confrății nostri sași și tot așa Slovaci și în cele din urmă Croații...!

Întrebarea este: Care va fi răspunsul Maghiarilor la această emigrare în masă?

Care ar fi totodată starea sufletească a acelor, care s'ar vedea siliți a-și părăsi vatra și moșia?

Să ne deslege programistii aceste întrebări și noi din parte-ne suntem dispuși a discuta cu multă plăcere asupra tuturor răspunsurilor ce am primi. Câtă vreme însă dl Beksics este în con-

trație vedită cu biroul „Kultur-egy-let“-ului, ceea-ce apare din scrisoarea adresată metropolitului Miron Roman, convingerea noastră este, că atât politici, cât și literați maghiari, nu pot avea program pentru viitor. Nu pot avea program realizabil și accesibil pentru naționalitățile nemaghiare.

Ear' dacă așa este, noi naționalitățile vom trăi pururea pe pământul acestei patrii și ne vom întâlni cu atât mai tare, cu cât va fi opintirea maghiară mai mare. Pentru-că avem bună nădejde, că tot au să vină timpuri, în care Maghiarul va fi *silit politicesce*, ca aici, unde noi trăim, să fie cont despre existența și viitorul nostru și al acestei patrii; să fie cont de țaria noastră, de numărul nostru și de pozițiunea noastră geografică!!

Este o altă întrebare, cum va fi această silă? Este o altă întrebare, că sub ce condițiuni se va ivi sila.

Noi ni-am ținut numai de datorință, de a arăta și cu această ocaziune, că constituționalul regat al Ungariei nu poate realiza pe bazele sale actuale nici o menire culturală sau politică curat maghiară. Ci, ceea-ce este adevărat, poporul maghiar numai împreună cu toate popoarele monarchiei și îndeosebi cu noi naționalitățile nemaghiare poate avea viitor. Ear' acest viitor nu va fi nici-când favoritor numai pentru Maghiari..., favoritor are să fie tot în acea măsură pentru ei, ca și pentru noi.

Viitorul, în ale cărui secrete nu putem străbate, ne dictează cu glas puternic să scriem: „Programul viitorului acestui stat nu are să fie scris de un om sau de o singură naționalitate, deoarece-ce atunci s'au sfârșit toate“.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiul, 8 Noemvrie st. v.

Din parlamentul maghiar.

Alături s'a început în dieta din Budapesta desbaterea asupra bugetului de stat pe anul 1890. Desbaterea aceasta promite, — dăci diarele din capitala Ungariei, — a fi foarte interesantă. Asupra atitudinii celor două partide din opoziție nu mai există nici o îndoială; ele vor respinge bugetul și în desbaterea generală. Cât privește opoziția extremă, acest lucru se înțelege de sine; Apponyi-stii însă aprobă „îmbunătățirile“ ce s'au făcut cu privire la finacele statului, dar' din punct de vedere politic trebuie să respingă și ei bugetul. Desbaterea s'a început sub auspiciu îmbucurătoare, până acum nici măcar o dusină de oratori nu s'a înscinuat și astfel suntem îndreptățiți a presupune, că discuțiunile nu vor lua dimensiuni prea mari. Primul orator a fost Al. Hegedűs, care în calitate de referent și-a motivat *per longum et latum* propunerea pentru acceptarea bugetului ca basă la desbaterea specială. Lui i-a urmat deputatul Helfy din stânga extremă, care are aceeași scrupuli, pe care i-am manifestat și noi la timpul seu, și se întreabă, dacă intrările preliminate se vor și pute încasa și dacă cheltuielile personale,

pensiunile și eventuala înmulțire a funcționarilor de stat nu vor reclama sume mai mari decât cele preliminate în buget? Pentru buget a mai vorbit Stefan Rakovszky, căruia a urmat, ca cel din urmă orator în această ședință, opoziționalul Iosif Molnár. Interesant e, că pentru buget până acum nu mai este înscinuat nimeni, în contra lui însă sunt șapte deputați opoziționali.

Afacerea dreptului de cetățean al lui Ludovic Kossuth.

După-cum am fost anunțat, Duminecă s'a ținut în Raab un meeting pentru mijlocirea schimbării ș-lui 31 din articolul de lege 50 ex 1879 în ce privește persoana exdictatorului Kossuth. Meetingul nu a fost tocmai așa de ceretat, precum se presupunea. Între oratorii de frunte au figurat tot Maghiari „neoși”, ca Kisztinkovich, Tauber, Guoth și Hecl. La propunerea președintelui, publicul a luat următorul conclud: Să se facă o representațiune către parlament pentru schimbarea articolului de lege 50: 1879 cu privire la persoana lui Ludovic Kossuth, ear' cu prezentarea rugării să se însărcineze deputatul dietal Otto Hermann.

În cercurile tinerimii universitare din Budapesta încă se manifestează o mișcare în afacerea aceasta. Încă în decursul acestei săptămâni se va ține o adunare, pentru de a ruga legislativa, pe calea unei petițiuni, ca să modifice ș-lui 31 al articolului de lege amintit încât privească persoana lui Kossuth. Tinerimea întregii țeri va fi provocată a se alătura la această mișcare.

După paragraful 31 al articolului de lege 50: 1879, Ludovic Kossuth cu finea acestui an și-ar pierde dreptul de cetățean unguresc. Onorabili vor să obțină acum un fel de „Extrawurscht“ pentru bătrânul revoluționar.

Răscoala din Brasilia.

Întreaga presă europeană se ocupă cu răscoala din Brasilia. Depeșile ce vin din Rio-de-Janeiro spun, că populațiunea întimpină pretutindenea cu bucurie răsturnarea împărăției brasiliene. Republica federativă ce s'a proclamat va purta numele „Statele- Unite din Brasilia“. Eximpăratul Don Pedro al II. primesce o excontențare de 2½ milioane dolari și o pensie anuală de 450.000 dolari. Provincia Bahia încă s'a alăturat la republică. Răscoala e acum încâtva potolită și vîrsare de sânge preste tot nu s'a întemplat.

Schimbarea ministerului în România.

Mai înregistrăm următoarele voci ale presei din România:

„România“ (vernescian): Se știe, că au fost două curente: unul pentru o dizolvare imediată și altul pentru a nu se recurge la dizoluțiune decât în cas de conflict între cameră și guvern.

Nu s'au format încă motivele, pe care se întemeiază aceia, care susțin dizolvarea camerei asupra unui conflict special; scim însă,

că argumentele dlor Lascar Catargiu și G. Vernescu, ce au militat în favoarea unei dizolvări imediate, au fost deajuns justificate pe atitudinea obstrucționistă, de care a dat probe minoritatea în sesiunea trecută a parlamentului, și la care nu părea dispusă deloc a renunța și în sesiunea viitoare.

Cestiunea dar' fiind pusă astfel în sinul consiliului de miniștri decât dl. Lascar Catargiu cu cunoscuta-i lealitate și francheță și neajungându-se la o înțelegere completă, s'a creșut dator a depune demisiunea întregului cabinet liberal-conservator.

„Voința Națională“ (național-liberal): Un ministru compus din elemente ca Manu, Holban, Rosetti etc. nu poate avea cele mai mici sorți de durată. La prima ocaziune el va fi întimpinat în parlament cu un vot de blam. Despre aceasta nu mai poate fi cea mai mică îndoială, cu atât mai mult, că nu putem crede, ca dl Vernescu, fostul coleg al domnilor Manu și Lahovary, să aibă marimonia de a da spriginul seu unui cabinet, din care a fost eliminat într'un chip așa de puțin cavaleresc.

Acest ministru nu poate fi deci decât un ministru de tranziție, care va gera afacerile statului până în momentul întrunirii parlamentului.

Conflictul ce va izbucni de sigur cu ocaziunea deschiderii camerelor, va trebui să dea soluțiunea definitivă a crizei.

„Națiunea“ (desident): Suntem mulțumiți, vedând cum rîd pe rînd toate grupurile conservatoare se arată neputincioase de a guverna, cum toate se demonetizează, se discreditază; se compromit, pregătind astfel terenul pentru o reacțiune puternică în țeară în favorul unui regim corect liberal.

Îndeosebi noi, liberalii independenți, care am rămas în afară de orice compromisuri, care n'am transitat cu nimeni, care am dus înainte lupta pentru apărarea instituțiilor liberale, privim cu mulțumire la ultima fasă a agoniei junimisto-conservatoare. Suntem siguri, că în curînd țeara va pute răsufla liber sub un regim sincer liberal și democratic.

„La Liberté Roumaine“ (liberal): Mărturisim sus și tare, că soluțiunea ne satisface din toate punctele de vedere, căci primul ei rezultat practic va fi dispariția disidenței-conservatoare.

„Naționalul“ (conservator): După câteva tractări în consiliul de miniștri, ținut la dl general Florescu, toți miniștrii au fost de acord asupra dizolvării pentru ziua de 15 Noemvrie. Singur dl general Manu a făcut această rezervă, ca dizolvarea să se ceară pentru 15 Noemvrie, dar' să nu se facă din aceasta o cestiune ministerială.

Atunci dl Catargiu a plecat la Sinaia și a cerut decretul.

M. S. regele a spus, că va veni în Bucuresci, unde va regula această cestiune.

La întoarcerea regelui, în consiliul de miniștri ținut la palat, dlui Manu și Lahovary și-au schimbat părerea și au susținut, ca dizolvarea să se dea după-ce s'ar provoca un conflict cu camera.

Dl Catargiu a declarat, că aceasta nu e nici leal, nici constituțional, și că mai bine decât să se convoace camera și să se invite la lucru, pentru-că în urmă să se dizolve și să peară timpul țerii, d-sa preferă să se retragă.

De părerea dlui Catargiu a fost majoritatea consiliului de miniștri și dăm cea mai formală desmîntire afirmărilor „Constituționalului“ și „Independenței“.

Dealtmintrelea sperăm, că chiar dl Boerescu va restabili faptele.

Dl Catargiu, care nu vrea să stea cu ori-ce preț la putere, s'a retras din cauza laudabilelor sale scrupule constituționale.

„Posta“ din Galați: Sciri pozitive din Bucuresci ne anunță, că față cu refuzul M. S. regelui, de a acorda dizolvarea imediată a camerelor, dl Lascar Catargiu a depus demisiunea întregului cabinet. M. S. a însărcinat pe dl general Manu cu formarea noului ministru.

Se asigură, că însărcinarea dlui Manu are tendința de a concentra toate nuanțele conservatoare.

„Romanul“ din Roman: Este de prevețut, că dizolvarea se va impune dela sine din cele dintîi zile ale convocării adunărilor, și dacă venim la acest punct și luăm în considerațiune, că dl Manu nu se bucură în țeară de nici o popularitate, ciudat rezultat va pute obține din alegeri.

CRONICĂ.

Un dar al Monarchului nostru. Maiestatea Sa Monarchul a dăruit împăratului Wilhelm 4 cai de rasă maghiară. Căii, după-ce vor fi deprinși la trăsură, vor fi trimiși la Berlin.

În afacerea construirii căii ferate vicinale, Sibiiu—Avrig—Făgăraș se va ține în 2 Decemvrie a. c. o ședință a reprezentanței orașenești a Sibiului. În această ședință se vor lua hotărîri asupra subvenției ce va trebui să o dea orașul Sibiiu pentru construirea căii ferate.

Învitare. Preanorații domni membri din comitetul central al reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiului sînt poțîți la ședință pe Vineri în 10/22 Noemvrie a. c. la 3 oare d. a. în localitatea „Asociațiunii transilvane“. Secretarul reuniunii.

Pentru dreptul de cărmărit în Sighișoara pe anul 1890 a înbat orașul erarului 20.500 fl., ear' pentru darea consumului de vin, bere, vinars, carne și zahăr 16.000 fl.

Un inspector industrial răsărit din pământ. Postul redactor al ziarului guvernamental „Brasso“ din Brașov, I. Szerényi, a fost numit inspector industrial așa din senin. El a fost protocolist al „reuniunii industriale“ și acum, după-ce nu mai e redactor, a adunat de pe unde a putut atestate despre meritele lui ca protocolist și astfel a ajuns inspector de industrie. „Vrednicul bărbat“ părăsește Brașovul; conaționalii lui maghiari i-au făcut ovațiuni, pentru-că dă Dumnezeu și-l departă din Brașov, deoarece-ce și ei au fost sîtuți în urmă de „vredniciile“ domnului protocolist.

Boala egipteană de ochi în Gran. Între soldații garnisoanei din Gran a erupt boala egipteană de ochi într-o măsură înspăimîntătoare. Până acum preste 80 de ficiori sufer de această boală. La recercarea autorităților militare, orașul a cedat pentru cei bolnavi spitalul orașeneșc.

O filială a „Kultur-egylet“-ului în Dobrița. În 17 l. c. s'a ținut în Dobrița o conferență sub preșidul comitetului-suprem Degenfeld, în care s'a hotărît, la propunerea deputatului Horváth, să se înființeze o filială a „Kultur-egylet“-ului ardelenesc în Dobrița. De ce nu? Ai să te pomenesci cu seirea, că domnia lui unchișul Kossuth înființează și el o filială a lui „EMKE“ în Turin, ca să maghiarizeze Italia!

Circulațiunea pe Dunăre în regiunea Porților-de-fer a fost cîtva timp interzisă din cauza lucrărilor pregătitoare pentru regularea

Este dar' greșită adresa, când cu gândul la Eminescu exclamăm: „Este oare un păcat așa de mare a rumpe hotarele de gândire ale contemporanilor ței și a te ridica cu mult deasupra timpului și a societății, în care te-ai născut?“ Nu! Eminescu n'a rupt hotarele de gândire ale contemporanilor sei. El a avut numai darul de a reflecta luminos ca o oglindă meșteră această gândire și noi, uimiți de claritatea chipului vieții noastre, stăm tristi și duși pe gânduri înaintea oglinzii și ne întrebăm, dacă bine este să fie așa sau ba? Eminescu nu s'a ridicat deasupra timpului și a societății, în care a fost născut. Din contră el s'a adîncit în acel timp și societate și a vădut poate mai multe decât multe milioane ale contemporanilor sei, dar' toate câte le-a vădut în prăpastiile timpului nostru, le-a vădut și din sinul societății noastre le-a scos.

Considerând că un dar firesc genialitatea poetului Eminescu, explicarea poeziilor sale va fi o urmare a înțelegerii împregiurărilor sale personale și a timpului în care trăim. Prin aceasta este dat lanțul următoarelor noastre cugetări în obiect și împărțirea lor.

(Va urma.)

Impresiuni de călătorie.

(Urmare și fine.)

Sosind în altă zi dimineața la Zürich, de aici am făcut o excursiune, spre a vedea cascada Rinului la Schaffhausen.

* A. Vlașcu: „Amintire despre Eminescu“. („Revista nouă“ an. II, Nr. 7, p. 251).

Prin regiuni încântătoare sosim la stațiunea Dachsen. Aici părăsind cupele trenului, e un tablou sublim se desfășură înaintea noastră. Pacea mărească a văilor catifelte de verdele auriu, la poala Alpilor urieși, acoperiți de zăpada lăptoare. Frapați de acest tablou, percurgem cu birja un pătrar de oară pe un drum bine grijit și sosim la castelul „Laufen“.

Un castel cavaleresc în stil gotic, clădit în evul mediu; ați prefăcut în hotel, pentru de a primi turiști ce vin din toate părțile lumii, spre a se delecta în minunea grandioasă a naturii.

Întrînd pe o poartă strîmtă, de sub un turn în curtea castelului, ne vedem încungiu-rați de muri înalți, încât ne pare a fi într-o fortăreață.

Din curte numai un sgomot nădușit ne face să simțim, că suntem în apropierea unui fenomen extraordinar al naturii.

Dar' nu ne puteam orienta, că de unde se aude sgomotul, și nu eram preparați la aceea, că e chiar în apropierea noastră.

Din curte am fost conduși într'un salon și de aici, urcînd pe câteva trepte în etagiul hotelului, ieșirăm pe un balcon. Privelisea uimitoare de aici ne-a surprins cu totul.

Eram pe virful unei stînci și la picioarele noastre era o prăpastie înfrîntoare. Aici clocotesc Rîul spumegînd, cu undele turbate, care se isbesc din peatră în peatră.

Dintr'o înălțime colosală, cu un sgomot ca bubuitul tunurilor, cade în jos și, frîngînd-

du-se de stîncile mari din albia apei, se sfărâmă în mii și mii de stropi scilpicioși, ca o ploaie argintie, în care se jecau rațele soarelui formînd un curcubeu.

Coborîrăm din etagiu pe o potecă serpentină și sosirăm în imediata apropiere de valurile sgomotoase. Tot mai frumos se răsfăta înaintea ochilor uimitorul joc al naturii.

Când mă desfășam eu o liniște sufletească și cu o îndestulare dulce în aceste frumuseți, în fața cu un cap de operă al puterii dumnezeiești, mă cuprinsese o pietate, gîndind la creatorul atotputernic al acestor minuni naturale.

Giur împregiur brași și copaci întune-coși formează cadrele tabloului fermecător.

Față în față cu noi, pe partea stîngă a cascadei, pe coasta dealului se ridică frumosl palat „Sweizerhof“, hotelul cel mai cercetat de turiști ce vin aici la cură de aer. Contingentul cel mai mare de turiști, care petrec aici vara și își află o distracție cutezantă în lupta cu valurile cascadei, o dau Englezii.

Chiar vedeam trei Englezi într'o luntă năvălind asupra valurilor turbate să ajungă la picioarele unei stînci ce se ridică în mijlocul cascadei.

Pe virful acestei stînci e o filigorie, care servește ca loc de recreare pentru turiștii audaci.

Adînc mișcați de farmecele naturii, am privit la stropii necurmați, până ne-am simțit slăbind din puteri în scaldă de aburii reci ai atmosferei.

Urcărăm dar' treptele pe stîncă în sus, și sosind la hotel, mai aruncărăm o privire îndrêt, spre a ne însemna această priveliște pentru totdeauna, și intrărăm în salonul de mîncare bine încălzit și cu mesele așternute.

După prînz ne-am reintors la Zürich. Ne făcărăm programa pe altă zi să mergem la Luzern, spre a vedea munții renumiți „Pilat“ și „Rigi“, dar' timpul ploios și o negură deasă ne-a făcut să ne abatem dela acest program și așa ne-am continuat calea spre Viena. De aici încă voi descrie prin câteva trăsuri cele vădute.

Frumoasă e biserica sf. Stefan cu coloanele gotice, cu turnul gigantic și cu turnulețele luate împregiur din peatră ca brodate.

Piața și grădina cu statua împărătesei Maria Teresia dinaintea Hofburg-ului încă sînt frumoase.

Salele ceremoniale din interiorul Hofburg-ului sînt simple, ornate cu gobelinuri franceze reprezentînd episoade istorice.

În capela din Burg sînt notabile două sicrie de cristal, în care sînt cadavrele balsamate și cuprinse în aur al unui Papă din Roma și al unei împărătese și statuele plîngătoare lîngă mormîntul soției Archiducului Albrecht.

De aici am mers în biserica Capucinilor și ne-am coborît în cripta imperială, la mormîntul Principelui Rudolf. Acesta e cel mai pompos cosciug dintre toate, încungiuat de cununi, între care cea mai frumoasă e din marmură albă, pe o perină de catifea

neagră. Aceasta a trimis-o colonia maghiară din Brasilia. Nefericitul clironom Rudolf doarme somnul cel etern lîngă împăratul Maximilian. Mormîntul monumental al împărătesei Maria Teresia și al soțului ei e cel mai frumos. La picioarele lor e cosciugul cel simplu al marelui Iosif al II-lea. Ieșind din tristul local, am mers la Albertina, biblioteca cea bogată a principelui Albrecht din palatul seu.

De aici am traversat orașul în trăsură. Am vădut și castelul din Schönbrunn, dar' toate „mi-s'au părut atât de mici prelungă strălucitorul Paris.

Venind din Prater, țeara timpul de a merge la operă, unde am fost luat bilete. Dar' ce deosebire între aceasta și „Eden“-ul din Paris.

Prelungă eleganța și splendoarea orbitoare de acolo, opera din Viena „mi-se părea ca umbra aceluia. Poate nici piesa „Femeile din Windsor“ n'au contribuit nimic spre a-mi câștiga plăcerea.

Nuam o zi am stat în Viena, că eram încă cu mult mai preocupat de Paris, decât să fi putut gusta după merite frumusețile ei.

Dar' eram și obosiți spiritual, cât și corporal, apoi îmi era dor de de liniște și pacea căminului familiar și de băieții mei, pe care atîta timp nu i-am vădut, așa m'am grăbit acasă, de unde îi trimis aceste rînduri.

A ta prietenă

T.B., în 26 Octomvrie 1889.

Petronella Cornea-Misici.

Aici cumperi mai ieftin

toate

MATERIILE de MODĂ pentru DAME și DOMNI,

cele mai bune

materii pentru reverenți,

universe articole pentru

croitorii și marchande de mode,

asa precum

mărfuri de țesut (brodat) și împletit,

cumpărate de mine din

DEPOSITUL DE MARFĂ AL MASEI CONCURSUALE

cu cele mai moderate prețuri.

[800] 9—

Succesorul lui Gregor Mateiu

„G. M. KLEISCH“,

piața mică Nr. 15 (odinioară local de magazină).

Institutul tipografic din Sibiiu

recomandă:

Comassările

de

IOAN CORNEA,

inginer diplomat.

Prețul unui exemplar 15 cr. v. a.

INSTITUT TIPOGRAFIC DIN SIBIIU

Călimdarul Poporului

pe anul comun

1890.

Cuprinsul: Călimdar astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1889. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Correspondență telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scala timbrului. — Autoritățile bisericești în Ungaria. — Moș Ioan Roată, povestire de Ioan Creangă. — Cine a scos pe Adam și pe Eva din Rai? — Povestire de Petru Ispirescu. — Economic: Desfundarea pământului. Săcara. Tășelatul animalelor de muncă. — Poesii: Ear' când voin fi... de Mihail Eminescu. — Regele cel mai iubit, de Matilda Cugler-Poni. — Nu plânge că te dau uitării, de Veronica Micle. — Cântec vechiu, de T. Robeanu. — Întâlnirea, de Teodor Șerbănescu. — Mănoasă! de George Coșbuc. — Un tip american, naratiune. — Originea Țiganilor. — Proverbiu armenesc. — Anecdote populare: Pomana Țiganului, de G. H. Granda. — Orvren și Dorobanțul. — Țiganul la popă. — Petrecere bună! — Era iute de picioare. — Trei surși. — Doine populare. — Țigurile din Ardeal, Ungaria. Bucovina și România. — Inserate.

Numai 20 cr. exemplarul.

INSTITUT TIPOGRAFIC în Sibiiu.

A ieșit de sub tipar:

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de director la internatul de fete al „Reuniunii femeilor române“ din Brașov, se deschide concurs cu termen de o lună din ziua publicării concursului.

Condițiunile: concurenta să aibă cunoștințele necesare pentru conducerea educației și instrucției morale și intelectuale a elevilor internatului; deasemenea să aibă cunoștințele necesare de țesut, croit, cusut și de economie casei.

Postul de director e împreunat cu o leață de 300 fl. pe an, cost și cuartir în internat.

Ofertele se trimit la președinta „Reuniunii“ Agnes Dușoiu.

Brașov, 27 Octombrie 1889.

[810] 2-3

Comitetul.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Institutul tipografic

din Sibiiu.

execută tot felul de lucrări tipografice și înosebi tipăresc

cărți de tot felul,

anunțuri de căsătorie,

anunțuri funebre, placate,

bilete de vizită,

conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

De asemenea Institutul primește în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sunt: povești, snoave, poezii populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datini, schițe istorice ori biografii, scrise în stil popular, și alte de asemenea.

Condițiunile editurii urmează a fi stabilite prin bună învoială între autor și direcția Institutului.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

SPRE A EVITA

Insolvența,

o fabrică vieneză de rufe Jäger-iane a fost silită să-și arunce formal această marfă, nouă ni-a succedat a-i cumpăra întreaga proviziune cu un preț bagatel și am compus

ADJUSTĂRI de IARNĂ

pentru

domni, dame și copii,

pe care le cinstim pe jumătate ori pe a treia parte.

Dacă voesci să rămâi sănătos, la nici un cas se nu întârzi a-ți procura următoarele

Rufe Jäger-iane Imitat

deoare-ce aceste, în urma împărțirii egale a căldurii pe corp, resistă necondiționat influențelor păgubitoare ale naturii.

Grupul I. pentru domni:	Grupul II. pentru dame:
1 jachetă Jäger-iană . . . prețul 2.40	1 jachetă Jäger-iană . . . prețul 2.70
1 ismeană „ „ „ 2.50	1 ismeană „ „ „ 3.—
1 păr. încălțitoare de puls Jäger-iană „ „ —.60	1 păr. încălțitoare de puls Jäger-iană „ „ —.60
1 păr. ciorapi Jäger-iani „ „ —.60	1 păr. ciorapi Jäger-iani „ „ 1.—
1 „ mănuși „ „ —.80	1 „ mănuși „ „ 1.—
Prețul real 6.90	Prețul real 8.50

Obiectele de mai sus le vindem numai cu 2 fl. 95 cr. v. a.

Obiectele de mai sus le vindem numai cu 3 fl. 95 cr. v. a.

Grupul III. pentru băieți și fete de la 6—12 ani:

1 jachetă Jäger-iană, 1 ismeană Jäger-iană, 1 păr. încălțitoare de puls Jäger-iană, 1 păr. ciorapi Jäger-iani, 1 păr. mănuși Jäger-iane; prețul real împreună fl. 4.25.

Acest grup III. îl vindem pentru fl. 2.25 v. a.

Câtă vreme ține proviziunea.

Pecătuesce acela, care nu se folosește cu această ocaziune.

Se expediază prelungă trimiterea prețului ori prelungă rambursă postală. — Acela, care comandază toate trei grupurile și trimite înainte prețul lor, primește marfa scutită de porto. — Să ni-se indice, dacă persoana e mare ori mică.

[813 1—12]

J. Steiner & Comp. Budapester Waaren-Export

Budapest, III., Lajosgasse 181.

[802] 3—4

Carol F. Jickeli în Sibiiu.

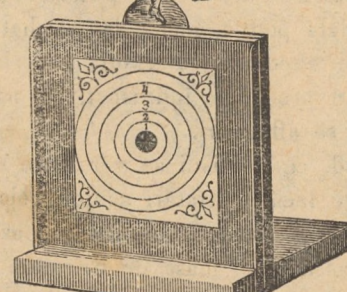
Piața-mare Nr. 12. (Tutungeria principală r. ung).

trimite la cerere gratuit și franco liste de preț ilustrate

despre

arme, recuisite de vânătoare și scrimă.

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acțiuni în Sibiiu, sub responsabilitatea lui Michail Gerula.